

Mihaela Ion

Amintiri
despre
PĂRINTELE
DAMASCHIN ȘTEFAN

Editura **ANDREAS**

Mihaela Ion

AMINTIRI
DESPRE
PĂRINTELE
DAMASCHIN
ȘTEFAN

Un mare Duhovnic
al Mănăstirii Căldărușani

Ediția a doua, revizuită și adăugită

Editura **ANDREAS**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ION, MIHAELA

Amintiri despre Părintele Damaschin Ștefan /
Mihaela Ion

București: Andreas Print, 2014
ISBN 978-606-8271-41-5

DIFUZOR EXCLUSIV:

AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE

IVO PRINT

Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

[http:// www.editura-andreas.ro](http://www.editura-andreas.ro)

Adresa de e-mail a autorului cărții:
mihaelaion2007@yahoo.com

© Editura **ANDREAS**, București, 2014

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii ANDREAS.

Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii ANDREAS.

Corectură: LAURA-IVONA DUMITRU

Tehnoredactare și copertă: GHEORGHE DUMITRU

Bun de tipar: 20.07.2014;

Format: 16/54x84 cm (Z₆)

COPILUL, BUNICA ȘI MĂNĂSTIREA

Lumina lumânării abia mai pâlpâie. E liniște. O liniște dureroasă. Cel mai bun om din viața mea mă privește din fotografie. Doar din fotografie mă mai poate privi... Încerc să scriu... Mă opresc... Nu pot... Nu pot să scriu *Amintiri despre părintele Damaschin*, nu pot... am nevoie de Sfinția sa... Amintirile... Nu pot și parcă nici nu mai vreau... Am scris: *Amintiri despre Mitropolitul Bartolomeu Anania, Amintiri despre părintele Nicodim Bujor – autorul Acatistului Sfântului Calinic de la Cernica...* oameni care au însemnat foarte mult pentru mine și au plecat unul după altul¹... Îl mai aveam pe Părintele Damaschin, care-mi odihnea sufletul... A plecat și sfinția sa², mult prea devreme, mult prea devreme pentru un om care ar mai fi avut multe de spus și de făcut... Dumnezeu l-a chemat la El. Poate pentru că nu-l mai meritam printre noi.

Privesc în urmă, în stânga și-n dreapta, dar și înainte, și mă îngrozesc... Oamenii buni pleacă... Duhovnicii adevărați se răresc, preoții buni sunt tot mai puțini... În locul lor rămân și se așază confortabil răutatea, ipocrizia, duplicitatea... „*Parcă e tot mai greu în lumea asta, îmi spunea odată părintele Damaschin, câteodată nu poți nici să vorbești, nici să taci. Tot mai des, dacă spui adevărul, greșești, dacă minți, nu greșești. Și ca să nu greșești, trebuie să minți mereu. Eu nu mă pot descurca așa, și din acest motiv, prefer să stau cât mai retras*“.

¹ Părintele Nicodim Bujor plecat din această lume la 30 ianuarie 2011; Mitropolitul Bartolomeu, la 31 ianuarie 2011.

² Părintele Damaschin a plecat dintre noi sâmbătă, 31 martie 2012, ora 18.30, la Spitalul Sf. Ioan din București.

putea *descurca așa*, Dumnezeu l-a chemat la El, unde nu e nevoie să mintă pentru a nu greși.

„*Lumea mă obosește și nu mai pot să-i fac față, pentru că nu mă pot încadra în tiparele ei... M-am gândit să mă ascund în spatele nebuniei, să scap, să fiu lăsat în pace*“³... Și nu a mai fost nevoie să se ascundă de răutățile și de jocurile stupide ale lumii, în spatele nebuniei... S-a ascuns în lumina Raiului, unde acum cu siguranță se bucură și unde nu-l mai poate atinge niciun rău...

Pentru familia Ștefan, ziua de 24 august a anului 1960 a fost una foarte importantă și foarte fericită. Într-o casă modestă din localitatea Băicoi, județul Prahova, mama Ana și tatăl Ioan primeau din brațele cerului pe pruncul Dumitru.⁴ Intrase într-o lume din care, la nici 23 de ani, și-ar fi dorit să iasă.⁵ Dar Dumnezeu îl trimisese pe pământ pentru că, mai târziu, avea să-l scoată din lume și să-l ducă într-o mănăstire unde avea să fie sprijin și exemplu pentru frații sfinției sale, cei întru Domnul, dar și pentru cei care apelau la dumnealui. Din păcate, șederea sa pe acest pământ a fost foarte scurtă. O ședere scurtă dar foarte roditoare.

Chemarea sa către cele sfinte s-a dovedit a fi încă din copilărie. Primul său îndrumător întru ale credinței a fost bunica sa din partea tatălui (Maria). Încă de copil, după ce făcuse, la propriu, primii pași, l-a luat la biserică. Pruncul cu părul șaten și cu ochii mari și negri asculta cuminte Sfânta Liturghie de la început până la sfârșit. Cu mintea lui de copil, poate nu înțelegea mare lucru, dar cu sufletul înțelegea tot. Pricепând cu sufletul, a mers mai departe,

³ Asupra acestui aspect voi mai reveni pe parcursul lucrării.

⁴ La numai un an și nouă luni, familia Ștefan avea să primească o altă binecuvântare cerească, născându-se cel de-al doilea copil, o fetiță pe care au botezat-o Maria.

⁵ Asupra acestui aspect voi mai reveni pe parcursul lucrării.

chiar foarte departe... la Mănăstirea Căldărușani. Deși era numai un copilăș de trei anișori, venea, alături de bunica sa, cu autobuzul, din orașul Băicoi, către București și coborau la stația din Șoseaua Națională. De-acolo, de mână cu bunica, mergea pe jos 15 km, pentru că la acea vreme nu existau mijloace de transport în comun. Uneori se mai întâmpla să treacă vreo căruță, și căruțașului să i se facă milă de bunica și de nepoțelul ei, și atunci îi lua și îi ducea până la mănăstire, dar de cele mai multe ori mergeau pe jos. Poate piciorușele de copilăș și trupușorul său oboseau, dar sufletețul lui era neobosit.

De hramul Mănăstirii Căldărușani, veneau de seara la priveghere, iar peste noapte, bunica și nepoțelul ei dormeau pe iarbă, sub cerul liber, pentru a fi a doua zi la Sfânta Liturghie. Alături de bunica sa, copilășul Dumitru mergea și la Mănăstirea Crasna. Ochișorii lui mari și negri cercetau pădurile și potecile până la Mănăstire, se bucura de flori, de fluturi, de păsări, de iarbă, și nu se plângea niciodată de oboseală.

Când micul Dumitru a împlinit 5 anișori, pe bunica au lăsat-o puterile. Boala și bătrânețea nu i-au mai permis să meargă la mănăstiri. Nici măcar la biserica de lângă casă. Atunci copilășul de 5 ani pleca singurel către Casa Domnului, fiind ca un preambul a ceea ce avea să urmeze – drumul său către Mănăstire, pe care tot singur a plecat.

Chemarea către călugărie și slujirea preotească și-a manifestat-o încă de când era copil. Pe timp de iarnă – și iernile copilăriei părintelui erau ierni, cu munți de zăpadă – se retrăgea în grădină, își făcea o cazemată într-un munte de zăpadă, se așeza în genunchi, aprindea lumânări și se ruga. Deși ar fi putut ca în bisericuța improvizată să cheme și alți copii sau pe sora sa, nu făcea acest lucru. Încă de copil, dorința sa de a fi doar el cu Dumnezeu era atât de puternică, încât nu simțea nevoia unei tovarășii.

Când zăpada se topea, își amenaja „biseriçuța“ în beci. Și cu cât creștea, cu atât se înmulțeau și accesoriile din paraclisul său. Dacă în cazemată aprindea doar lumânări, în beci își pusese deja icoane, făcuse un suport pe care ținea cartea și, în legea lui de copil, „slujea“ cu îngerii.

După moartea tatălui său, când adolescentul Dumitru nu împlinise nici măcar 17 ani, în camera în care acesta repara televizoare,⁶ și-a amenajat un paraclis în adevăratul sens al cuvântului. Poate și durerea pierderii tatălui, poate și dorința sa de a se ruga, sau poate amândouă la un loc, l-au făcut să petreacă mult timp în paraclisul său. În unele zile intra dimineața în paraclis și mai ieșea seara, pentru a merge la culcare.

Înainte de moartea tatălui, deși era doar un copil, a învățat să facă sacrificii pentru credință. Părinții, pregătindu-și copiii pentru viață, i-au învățat de mici să aibă câte o responsabilitate. Sora părintelui fiind fată avea datoria de a o ajuta pe mamă în gospodărie, iar Părintelui îi revenea sarcina să aranjeze curtea și să facă curățenie la păsări. Dacă se mai descurca cu măturatul prin curte, curățenia la păsări era pentru el o corvoadă, de care încerca să scape prin orice mijloc. În cursul săptămânii, mai sărea câte o zi, dar duminica venea ziua scadenței. În speranța că avea să scape de neplăcuta responsabilitate, se îmbrăca repede și voia să plece la biserică. Nici nu apuca să iasă pe ușă, că și auzea glasul mamei sau al tatălui:

- Dănuț,⁷ unde te duci?
- La biserică, răspundea grăbit și hotărât.
- Nu mergi niciunde!
- De ce? întreba nemulțumit.

⁶ Tatăl părintelui, în timpul liber, era depanator de televizoare .

⁷ Părinții și toți ai casei îi spuneau Dan sau Dănuț.

– Pentru că nu ai măturat oborul, și găinile au și ele nevoie de curățenie, venea răspunsul, care semăna cu un verdict.

Micul Dumitru nu spunea nici „Bine, nu mă mai duc“, nici „*Îl mătur când vin*“. Pentru a merge la biserică, făcea orice sacrificiu.

– Atunci, mă schimb, mătur oborul și apoi plec. Așa e bine?

– E foarte bine, venea răspunsul salvator.

Se dezbrăca de hainele cu care mergea la biserică, se îmbrăca cu hainele de lucru, făcea curățenie în mare viteză, apoi, fericit, se schimba și pleca singur la biserică. Deși era foarte mic, încă de pe atunci, probabil din instinct, respecta dorința celor din jur. Ar fi putut să-i spună și surorii sale să meargă la biserică, dar nu-i zicea, o lăsa să rămână acasă.

Copii fiind, Părintele și sora sa erau duși în excursii, duminica, la munte sau la mănăstiri, cu un vecin cu mașina, dar, pe rând, pentru că nu aveau loc amândoi deodată, deoarece și vecinul respectiv avea, la rândul lui, copii. În duminica în care Părintele rămânea singur acasă, de fapt cu bunica, cea care locuia în aceeași curte, dar în case diferite, făcea gogoși și prăjituri și împărțea tuturor celor care erau pe stradă și vecinilor săi, bineînțeles. De copil era foarte darnic, sufletul său bun simțea nevoia să împartă totul cu cei din jur.

Micul Dumitru, Dan, Dănuț, ca orice copil, mai făcea și năzdrăvănii. Spre exemplul, îi plăceau foarte mult dulciurile. Din cauza faptului că, de copil, era supraponderal, mama lui ținea borcanele cu dulceață într-o servanță, pe care o încuia, după care ascundea cheia. Dănuț se gândea ce să facă și trecea la acțiune. „Operațiunea cheia“ începea imediat... Și nu îi trebuia mult până găsea ascunzătoarea în care mama sa punea cheia. Se furișa încet, descuia servanta și, după ce golea borcanul cu dulceață, îl

ascundea în spatele borcanelor pline. Azi un borcan, mâine altul, provizia de dulceață se cam împutina.

Într-o zi, mama a mers încrezătoare să ia un borcan cu dulceață din servanță. După ce a descuiat, i s-a părut ceva în neregulă. Borcanele din spatele primului rând erau cam „transparente“. Privind cu atenție, si-a dat seama despre ce era vorba.

– Dănuț, a strigat mirată sau poate nemulțumită, pentru că nu i-a trebuit mult să-și dea seama cine era „făptașul“.

– Da, i-a răspuns, neștiind de ce îl strigă.

– Ia te uită, ce minune! A dispărut dulceața din borcane!

„Vinovatul“ zâmbea ștregărește.

– Dacă tot ai găsit cheia și ai mâncat dulceața, nu înțeleg de ce ai mai lăsat borcanele goale acolo, spuse nedumerită mama.

– Cum de ce? Păi, dacă le-aș fi aruncat, ai fi văzut că sunt mai puține borcane și ai fi schimbat locul unde ascundeai cheia.

Dănuț, nu că era doar inventiv, dar era și prevăzător. Așa se întâmpla și de Sărbătorile de iarnă. După ce împodobeau bradul, părinții le atrăgeau atenția că dulciurile trebuie să rămână în pomul de Crăciun pentru a fi bradul frumos, și că, după sărbători, le vor împărți frățește. Dănuț însă, nu avea răbdare. Când era singur în casă, mânca bomboanele sau ciocolata și împacheta ambalajul cu grijă, astfel încât să pară intact. Și astfel, dulciurile erau, dar nu mai erau de fapt.

Din păcate, viitorul preot-călugăr a făcut cunoștință cu răutatea lumii mult prea devreme. Din cauza faptului că era mai plinuț, la școală era poreclit în fel și chip. Acest fapt l-a durut enorm, atunci, dar și mult mai târziu. Aspectul fizic, amplificat de răutatea colegilor săi, a deve-

nit, încă de pe atunci, o traumă și una dintre frustrările peste care nu putea trece.

Mai târziu, în jurnalul său pe care l-a ținut armată, „vorbind“ despre dragostea dintre cel mai bun prieten al său și iubita lui, scria: *„Această legătură dintre acești doi oameni, zbuciumați sufletește unul pentru dragostea celuilalt, este printre puținele lucruri cu adevărat frumoase pe care viața m-a învrednicit să le văd.*

De multe ori mă gândesc că viața mi-a pus în față această frumoasă icoană sufletească, tocmai pentru a mă pedepsi, pentru că mi-am schimbat cursul vieții, de la călugăria pentru care eram bun acum patru ani aproape la mirenia pe care mi-am dorit-o mai târziu și pe care doream s-o trăiesc alături de o fată, care să mă înțeleagă și să mă iubească.

Dar totul este un vis frumos, care poate mă va încălzi mai târziu în viața solitară sau mă va otrăvi. Cert este că nu mă pot învrednici de realitate, că ce fată s-ar putea uita la mine, la fizicul meu și lucrul acesta îl spun după tristele experiențe pe care le-am avut...“⁸

Din păcate, atunci, ca și acum, oamenii au pus și pun preț pe trup, nu pe suflet, pe ambalaj, nu pe conținut.

⁸ Jurnalul de armată al Părintelui Damaschin, 30.01.1983.

CUPRINS

Copilul, bunica și mănăstirea / 5
Credința învinge răutatea / 12
Călugărul cu privirea tristă / 15
Cu bagajul într-un sicriu / 22
Poveste de dragoste prin fulgi de nea / 26
Altă poveste de dragoste prin fulgi de nea / 31
Mănăstirea Căldărușani – filă de jurnal – I / 37
Mănăstirea Căldărușani – filă de jurnal – II / 41
Dragoste de adevărat părinte / 50
A trăi cu moartea în sân / 58
„Mă tem să nu fiu veriga lipsă dintre generații“ / 64
„Mă voi ascunde în spatele nebuniei“ / 72
Părintele Damaschin – un copil într-un trup de adult / 79
Mirajul picturii / 83
„Între sufletele care se aseamănă nu există bariere“ / 88
Întâlnirea cu Sfântul Iustin Popovici / 92
Taina sărbătorilor / 100
„De oameni trebuie să avem măcar milă“ / 106
Începutul calvarului / 110
Epilog / 120
Din jurnalul Părintelui / 122
Cuvântările din ziua înmormântării / 138
1. Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL , Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la înmormântarea

Protosinghelului Damaschin Ștefan de la Mănăstirea
Căldărușani, miercuri, 4 aprilie 2012 / 138

2. Cuvântarea **Părintelui Arhimandrit Lavrentie Gâță**,
Starețul Mănăstirii Căldărușani / 141
3. Cuvântarea **Părintelui Constantin Păun**, Protopop al
Protoieriei Ilfov Nord / 144
4. Cuvântarea **Părintelui Crîngașu Nicolae**, Consilier
Patriarhal / 145
5. Cuvântare citită de preotul **Alexandru Marian**, slujitor
la Parohia Șarânga, comuna Pietroasele, județul Buzău /
149
6. Cuvântarea **Preasfințitului Varlaam**, Episcop-Vicar
Patriarhal / 154

Interviul acordat de **Părintele Arhimandrit Timotei
Aioanei**, Exarh cultural al Arhiepiscopiei Bucureștilor
și Mare Eclesiarh al Catedralei Patriarhale / 158

Un articol ca o adevărată „cântare a neuitării“ / 158

În loc de Postfață / 163

Fotografii-document

Micul Dumitru Ștefan

*Micul Dumitru cu sora lui
Maria și alte două fetițe*

Tânărul Dumitru la cununia surorii Maria